

РЕШЕНИЕ

№ 1530

гр. София, 31.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря АЛБЕНА Г. МАРИНОВА
като разглежда докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110207330 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на И. В. Н., с ЕГН *****, с адрес: *** срещу наказателно постановление № 22-4332-020397 на началник сектор в ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева за нарушение на чл. 19, ал. 1 от ЗДвП, както и на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20,00 лева за нарушение на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за неправилност на издаденото наказателно постановление. Жалбоподателят поддържа, че възприетата от наказващия орган фактическа обстановка не отговаря на обективната истина и излага своите възприятия относно процесния инцидент. Моли за отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, за него се явява адв. Г. с пълномощно по делото. Поддържа обективирания в жалбата възразения. Моли за отмяна на наказателното постановление, както и не претендира възнаграждение.

Въззиваемата страна – ОПП СДВР – редовно призована, не изпраща представител и не сочи уважителна причина. По делото са постъпили писмени бележки, по които съдът се е произнесъл в открито съдебно заседание и не е приле същите, доколкото от фактическата част е установил, че касаят друго лице и друго съдебно производство.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните в хода на делото доказателства и доказателствени средства и обсъди доводите и възразенията на жалбоподателя, прие за установена следната фактическа обстановка:

На 22.07.2022г. на жалбоподателя Н. бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 319652, с който контролният талон към свидетелството за управление на моторно превозно средство бил иззет.

На 23.07.2022г., около 06:34 часа, в гр. София, на бул. „Княгиня Мария Луиза“, с посока на движение от ул. „Клокотница“ към бул. „Сливница“ жалбоподателят И. В. Н. управлявал автобус марка „Мерцедес“, модел „О 580 17 РХД“, с рег. № ***. Преди кръстовището с ул. „Козлодуй“ жалбоподателят Н. спрял в обсега и в близост до трамвайните релси, вследствие на което станал причина за реализиране на пътнотранспортно произшествие с движещата се отляво трамвайна мотриса с № 2047, правеща ляв завой към ул. „Козлодуй“ при разрешен сигнал на светофарната уредба. На местопроизшествието пристигнали свидетелите Р. Х. Б. и А. С. С. – служители на ОПП-СДВР. Свидетелят С. съставил протокол за ПТП № 1859501/23.07.2022г., а свидетелят Б. съставил на жалбоподателя Н. акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 684217/23.07.2022г. за извършени нарушения на чл. 19, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП в присъствие на жалбоподателя Н. и на свидетеля С.. Жалбоподателят Н. получил препис от акта на същия ден. Жалбоподателят Н. депозирал писмено възражения срещу съставения акт за установяване на административно нарушение в законоустановения срок.

Въз основа на цитирания акт, на 11.10.2022г. Д.Д.Д. –началник сектор в ОПП-СДВР издала наказателно постановление № 22-4332-020397/03.11.2022г., с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4 от ЗДвП на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева за нарушение на чл. 19, ал. 1 от ЗДвП, както и на основание чл. 185 от ЗДвП било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20,00 лева за нарушение на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП. На 21.04.2023г. на жалбоподателя Н. бил връчен препис от наказателното постановление. На 05.05.2023г. жалбоподателят Н. депозирал жалба срещу така издаденото наказателно постановление.

Фактическата обстановка по делото се установява от събраните по делото доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетелите Р. Х. Б., А. С. С., М. А. А. и С. Х. Г. акт за установяване на административно нарушение № 319652/22.07.2021г., декларация – 2 броя, скица на ПТП, Протокол за ПТП № 1859501/23.07.2022г., възражение, писмо с рег. № 513р-95401/03.10.2022г., справка картон на водача, заповед № 8121к-13318/28.10.2019г., заповед № 8121з-1632/02.12.2021г., писмо с вх. № 329958/17.11.2023г.с приложение – снимков материал.

Съдебният състав кредитира показанията на свидетеля А. относно осъщественото пътнотранспортно произшествие, доколкото нейните показания са непротиворечиви, последователни, подробни и логични. Същите се потвърждават изцяло от съставените писмени документи, поради което съдът се довери изцяло на заявеното от свидетеля по отношение механизма на пътнотранспортното произшествие, а именно, че жалбоподателят Н. спрял управлявания от него автобус в обсега на трамвайните релси, вследствие на което реализирал пътнотранспортно произшествие с движещата се отляво трамвайна мотриса, правеща ляв завой при разрешен сигнал на светофарната уредба. Свидетелят сочи, че жалбоподателят Н. спрял автобуса извън очертаната пътна маркировка.

Съдът се довери на показанията на свидетелите Р. Х. Б. и А. С. С.. Дватама свидетели не са очевидци на пътнотранспортното произшествие и са съставили документите въз основа на заявеното от двамата водачи. Въпреки това, свидетелите Б. и С. представят пред съда информация относно релевантните обстоятелства от предмета на правния спор, тъй като от показанията на свидетелите съдът получи данни за обстоятелствата около пътнотранспортното произшествие, а именно разположението на двете превозни средства на пътното платно, получените увреждания и хода на извършената проверка от контролните органи. Свидетелите Б. и С. потвърждават, че управлявания от жалбоподателя Н. автобус бил спрял по начин, при който лявото странично огледало навлизало в обсега на движение на трамвая, съответно автобусът бил позициониран извън очертанията на пътната маркировка за безопасно разстояние от движещите се трамвайни мотриси.

Настоящият съдебен състав не кредитира показанията на свидетеля С. Х. Г. тъй като намира, че същите не възпроизвеждат достоверно случилото се поради наличието на противоречия с житейската логика и изолираност спрямо останалия доказателствен материал. Относно механизма на настъпилото произшествие, съдът се довери на заявеното

от свидетеля А., което кореспондира с констатациите на полицейските служители при пристигането им на местопроизшествието, както и с писмените доказателства по делото. Според заявеното от свидетеля Г., управляваният от жалбоподателя Н. автобус бил спрял на червен сигнал на светофарната уредба, когато трамвайт извършил маневра за ляв завой и със задната си част се изнесъл, излизайки от ограничителните линии, вследствие на което закачил страничното огледало на автобуса. Лишено от логика е изявлението на свидетеля, според което при извършване на маневрата ляв завой, трамвайт излязъл от ограничителните линии. Не става ясно за какви ограничителни линии става въпрос, след като по делото няма данни трамвайт да е отклонил движението си от трамвайните релси. В допълнение, изложените показания не намират опора в разказа на останалите разпитани свидетели, както и в писмения доказателствен материал, тъй като липсват данни в подкрепа на подобно твърдение. Свидетелят Г. сочи, че трамвайт предприел маневрата за ляв завой, без да спре, въпреки обстоятелството, че жалбоподателят Н. му подал знак с ръка, за да го изчака. Това не обуславя допуснатото нарушение от водача на трамвайната мотриса, тъй като същият се движил на разрешителен сигнал на светофарната уредба и за него не съществувало задължение да спре движението си. Свидетелят Г. заявява, че автобусът се намирал в рамките на очертаната хоризонтална маркировка на пътното платно, което обстоятелство противоречи на констатациите на контролните органи, както и на показанията на свидетеля А.. Свидетелите Б. и С., въпреки че не са очевидци на случилото се, са възприели местоположението на превозните средства и са установили, че автобусът се намира в обсега на движение на трамвая. Видно от свидетелските показания, до пристигане на компетентните органи на местопроизшествието, автобусът не е преместен, т.е. свидетелите Б. и С. са възприели автобуса в положението в което бил спрял към момента на удара. Освен това, остава неясно защо жалбоподателят Н. подал сигнал на водача на трамвая, за да го изчака, ако действително се намирал на безопасно разстояние от обсега на неговото движение. По изложените съображения съдът намира показанията на свидетеля Г. за недостоверни и недопринасящи за изясняване на обективната истина, поради което не основава фактическите си изводи на тяхното съдържание.

Съдът се довери на събрания и проверен писмен доказателствен материал, поради пълнотата, последователността и липсата на логически противоречия, като същият се явява източник на пряка доказателствена информация по случая и доведе до еднозначни фактически изводи у съдебния състав, поради което съдът го кредитира изцяло.

При така направените изводи относно фактите и обстоятелствата по делото настоящият състав прие следното от правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, тъй като препис от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 21.04.2023г., докато жалбата е депозирана на 05.05.2023г. от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество, жалбата е **частично основателна**.

В настоящото производство съдът е длъжен да провери законосъобразността на обжалваното наказателно постановление, като в този смисъл извърши проверка за спазването на материалния и процесуалния закон, без да е обвързан от основанията, изложени в жалбата – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН.

Съдебният състав установи, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са изготвени от компетентни за това длъжностни лица. Според т. 2.1, вр. т. 1.3.2 от заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. лицата, заемащи длъжност младши автоконтрольор са компетентни да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП. Съгласно т. 3.9. от същата заповед началниците на сектори в ОПП-СДВР са компетентни да издават наказателни постановления за нарушения на ЗДвП.

На следващо място, съдът констатира, че са спазени всички давностни срокове,

визирани в чл. 34 от ЗАНН. Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на акта за установяване на административно нарушение в предвидения от чл. 34 от ЗАНН тримесечен срок от откриване на нарушителя, респективно едногодишен срок от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в шестмесечен срок от съставяне на акта.

Съдът счита, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление относно нарушението по чл. 19, ал. 1 от ЗДвП съдържат всички законоустановени реквизити регламентирани в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Наказващият орган е описал достатъчно подробно нарушението и обстоятелствата около неговото извършване. Вмененото нарушение е описано точно, прецизно и разбираемо, като същото съдържа всички обективни признаци на посочената като нарушена правна норма от съответния нормативен акт.

Съдът намира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление относно нарушението по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП не съдържат всички законоустановени реквизити регламентирани в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В процесните акт за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление липсва описание на второто вменено нарушение, тъй като не е посочен номер на изтеклия акт, както и за извършване на какво деяние е издаден, за да може да бъде извършена проверка дали е налице нарушение на правилата на ЗДвП, дали въз основа на него има издадено наказателно постановление и кога, било ли е то обжалвано и дали е влязло в сила. Не е посочено, че жалбоподателят Н. не представя контролен талон, а вместо него носи акт, който е издаден преди повече от един месец. Вместо това, актосъставителят и наказващият орган са отразили, че жалбоподателят „управлява с изтекъл АУАН, издаден от „ИААА“ от 22.03.2022г.“. Представеното описание е лаконично и недостатъчно поради липса логическото единство на възпроизведените факти. В случая липсата на пълно словесно описание на нарушението е ограничило правото на защита на жалбоподателя, тъй като го е лишило от възможността да разбере в извършването на какво нарушение е обвинен и в пълен обем да реализира правата си по организиране на своята защита, респективно съдът да прецени има ли извършено нарушение и дали същото правилно е подведено под съответната правна норма. Липсата на конкретно описание на нарушението, както и на всички обстоятелства, при които същото е извършено, представлява съществен порок на наказателното постановление и е абсолютна предпоставка за неговата отмяна по отношение на второто вменено деяние.

По отношение на нарушението по чл. 19, ал. 1 от ЗДвП:

Съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗДвП, когато релсов път е разположен върху платното за движение, водачите на пътни превозни средства, които се намират върху него, са длъжни да го освободят по възможно най-бързия начин при приближаване на пътно превозно средство от редовните линии за обществен превоз на пътници, за да го пропуснат да премине.

По делото несъмнено се установи, че на 23.07.2022г., около 06:34 часа, в гр. София, на бул. „Княгиня Мария Луиза“, с посока на движение от ул. „Клокотница“ към бул. „Сливница“ жалбоподателят И. В. Н. управлявал автобус марка „Мерцедес“, модел „О 58017 РХД“, с рег. № ***. Преди кръстовището с ул. „Козлодуй“ жалбоподателят Н. спрял в обсега и в близост до трамвайните релси, вследствие на което станал причина за реализиране на пътнотранспортно произшествие с движещата се отляво трамвайна мотриси с № 2047, правеща ляв завой към ул. „Козлодуй“ при разрешен сигнал на светофарната уредба. Според настоящия съдебен състав цялостният анализ на доказателствените материали показва, че вмененото нарушение се явява доказано по един категоричен и несъмнен начин, доколкото по делото са налице преки доказателства за неговото установяване. Извършеното деяние се доказва по безспорен начин от събраните по делото доказателства, които поотделно и в тяхната съвкупност водят до единствен извод за съставомерност на извършеното от жалбоподателя деяние. Вмененото нарушение се доказва от показанията на разпитаните свидетели, както и от приложените по делото писмени доказателства. Обстоятелството, че управляваният от жалбоподателя Н. автобус не се

намирал на самите трамвайни линии не означава, че не е допуснато нарушение от негова страна, тъй като начинът по който същият спрял превозното средство на червен сигнал на светофарната уредба, не позволявал на релсовото превозно средство да премине. В този смисъл, жалбоподателят Н. извършил нарушение, изразяващо се в неосвобождаване на пътя на релсово превозно средство. Жалбоподателят Н. трябвало да съобрази габаритите на управлявания от него автобус и да не спира в обсега на движение на приближаващия трамвай, като съобрази поведението си с неговото преминаване. Релсовите превозни средства са поставени в привилегировано положение спрямо другите участници в движението. В тази връзка, останалите участници в движението следва да се съобразяват с тях, като не пречат на преминаването на релсови превозни средства, а не обратното.

От субективна страна, нарушението е извършено виновно, тъй като жалбоподателят Н., като правоспособен водач е съзнавал, че е длъжен да освободи релсовия път по възможно най-бързия начин при приближаване на пътно превозно средство от редовните линии за обществен превоз на пътници, за да го пропусне да премине, но въпреки това е пренебрегнал установената от законодателя забрана.

Според чл. 179, ал. 2 от ЗДВП, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4, наказва се с глоба в размер 150 лв. водач, който не е означил по установения начин принудително спряло на платното за движение пътно превозно средство или не е взел мерки за своевременното отстраняване на превозното средство от платното за движение, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението. Размерът на наложеното административно наказание е фиксиран за всички нарушения от този вид, поради което съдебният състав не следва да обсъжда въпроса дали наказващият орган е наложил санкция в справедлив размер.

За преценка наличието на маловажен случай на извършено административно нарушение е нужно да се изследват начина, времето и мястото на извършване на нарушението, мотивите на нарушителя, настъпилите вредни последици, които в своята съвкупност да свидетелстват за по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Съдът не счита, че са налице основания за квалифициране на нарушението като маловажен случай по чл. 28 от ЗАНН, тъй като същото не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните нарушения от този вид. При преценката за приложимостта на чл. 28 от ЗАНН съдът отчете важността на обществените отношения, гарантиращи безопасността на пътя. От справката картон на водача се установява, че жалбоподателят Н. е извършвал предходни нарушения на ЗДВП. Липсата на инцидентност в склонността на жалбоподателя да допуска административни нарушения от такъв характер категорично не обуславя по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с други от същия вид, а точно обратното – говори за трайно незачитане на регламентираните правила за движение по пътищата, а и разпоредбата на чл. 189з от ЗДВП изрично изключва приложението на ч. 28 от ЗАНН за нарушения по ЗДВП.

По отношение на нарушението по чл. 157, ал. 6 от ЗДВП:

Съгласно действащата към датата на извършване на нарушението – 23.07.2022г. разпоредба на чл. 157, ал. 6 от ЗДВП, при съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3. Актът за нарушението заменя контролният талон за срок до един месец от издаването му. Съгласно [чл. 190, ал. 3 от ЗДВП](#), наложеното наказание „глоба“ се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронен фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване.

Съставеният акт замества за срок до един месец отнетия контролен талон към свидетелството за управление на моторно превозно средство. В този период актът изпълнява ролята на контролен талон и когато водачът го носи при управление на моторно превозно

средство, същият изпълнява задължението си. След изтичане на едномесечния срок, актът няма да замества контролния талон, поради което ще е налице нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Жалбоподателят Н. обаче е санкциониран на основание за нарушение на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП, която норма не съдържа правило за поведение, което да е насочено към водачите на моторни превозни средства, а единствено дефинира каква е правната стойност на акта за установяване на административно нарушение при отнет контролен талон към свидетелството за управление на моторно превозно средство.

В конкретния случай е доказано по категоричен начин, че на 23.07.2022г. жалбоподателят Н. управлявал процесния автобус, след като на 22.07.2022г., а не на 22.03.2022г. /както е приел наказващия орган/ му е съставен акт за установяване на административно нарушение № 319652, с който е отнет контролният талон към свидетелството му за управление на моторно превозно средство. От датата на съставяне на акта се вижда, че той замествал контролния талон на водача до 22.08.2022г., а процесното нарушение е извършено на 23.07.2022г., т. е. преди да изтече едномесечният срок. Не става ясно защо актосъставителят и административнонаказващият орган са приели, че актът, с който е иззет контролният талон на жалбоподателя Н. е съставен на 22.03.2022г., след като по делото е приложен акт за установяване на административно нарушение № 319652/22.07.2022г. Ето защо по отношение на второто вменено нарушение, освен че са допуснати съществени процесуални нарушения поради липса на точно и ясно описание относно неговото съдържание, същото се явява несъставомерно от обективна страна.

На следващо място, с бр. 67 от 2023 г. на Държавен вестник, разпоредбата на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП е отменена. Към днешна дата за жалбоподателя Н. няма подобно задължение, поради което същият не е осъществил състав на вмененото административно нарушение. В чл. 3, ал. 2 от ЗАНН е уреден принципът за прилагане на по-благоприятния закон. Предпоставките за приложението на този принцип са нарушението да е извършено при действие на стария закон, наказателното постановление да не е все още в сила и да е настъпила законодателна промяна, която да прави положението на нарушителя по-благоприятно, като декриминализира поведението му или предвижда по-леко наказание за деянието. В процесния случай е налице декриминализиране на вмененото административно нарушение, поради което настоящият съдебен състав е длъжен да приложи по-благоприятния закон за жалбоподателя Н..

С оглед изхода на делото доколкото страните не правят искания за разноски, то и съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

С оглед изложеното съдът намира, че при издаване на наказателното постановление за извършено нарушение по чл. 19, ал. 1 от ЗДвП не са допуснати съществени процесуални нарушения и отговорността на жалбоподателя е била ангажирана за деяние, което е доказано по безспорен начин, но при издаване на наказателното постановление за извършено нарушение на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП са допуснати съществени процесуални нарушения и отговорността на жалбоподателя е била ангажирана за деяние, което не е съставомерно от обективна страна, с оглед на което наказателното постановление следва да бъде потвърдено по отношение на първото нарушение и отменено по отношение на второто нарушение.

Така мотивиран и на- основание чл. 63, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 105-ти състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-4332-020397 на началник сектор в ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4 от ЗДвП на И. В. Н., с ЕГН *****, с адрес: *** е наложено е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева за нарушение на чл. 19, ал. 1 от ЗДвП като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО и ПРАВИЛНО.**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-4332-020397 на началник сектор в ОПП-СДВР, с което на основание чл. 185 от ЗДвП на Г.К.Б., с ЕГН *****, с адрес: *** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20,00 лева за нарушение на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО и НЕПРАВИЛНО**.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, на касационните основания предвидени в НПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____